

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 21355/2022
09.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ и ВВ, оба из ..., чији је заједнички пуномоћник Милан Стевановић, адвокат из ..., против тужене ГГ из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Ђуровић, адвокат из ... и ДД из ..., чији је пуномоћник Катарина Д. Јовановић, адвокат из ..., одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против решења о трошковима поступка садржаног у решењу Вишег суда у Чачку Гж 829/22 од 19.05.2022. године, у седници већа одржаној 09.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизијама тужених изјављеним против решења о трошковима поступка садржаног у решењу Вишег суда у Чачку Гж 829/22 од 19.05.2022. године, као о изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужених изјављене против решења о трошковима поступка садржаног у решењу Вишег суда у Чачку Гж 829/22 од 19.05.2022. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Чачку П 313/20 од 10.02.2020. године, исправљеним решењем истог суда од 16.03.2020. године, ставом првом изреке, констатовано је да се тужба сматра повученом. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци као правни следбеници пок. ЂЂ да солидарно туженима плате трошкове поступка, и то туженој ГГ, као правној следбеници пок. ЕЕ износ од 327.000, 00 динара и туженом ДД износ од 489.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности решења до исплате.

Решењем Основног суда у Чачку П 768/21 од 27.04.2021. године, одбијен је предлог за враћање у пређашње стање поднет 10.03.2020. године од стране пуномоћника тужилаца као неоснован.

Решењем Вишег суда у Чачку Гж 829/22 од 19.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и решење Основног суда у Чачку П 768/21 од 27.04.2021. године је потврђено. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђено решење Основног суда у Чачку П 313/20 од 10.02.2020. године, исправљено решењем истог суда од 16.03.2020. године у ставу

првом изреке. Трећим ставом изреке, преиначено је решење Основног суда у Чачку П 313/20 од 10.02.2020. године, исправљено решењем истог суда од 16.03.2020. године, тако што су обавезани тужиоци да као солидарни дужници на име трошкова поступка исплате туженој ГГ износ од 16.500,00 динара и туженом ДД износ од 28.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Против решења о трошковима поступка садржаног у другостепеном решењу, тужени су изјавили ревизије због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, у којој су предложили да се ревизије сматрају изузетно дозвољеним, применом члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) нашао да ревизија тужених није изузетно дозвољена.

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаним решењем преиначено је решење о трошковима поступка уз примену одредаба закона који регулишу право странке на накнаду трошкова поступка и њихову висину. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизијама тужених, као изузетно дозвољеним, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија није дозвољена ни као редовна ревизија.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ставом 2. истог члана Закона, прописано је да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, а према ставу 6. исте одредбе у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе закона о ревизији против пресуде.

Одредбом члана 28. ЗПП прописано је да кад је за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.). Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

У конкретном случају, ревизијама тужених побија се само правноснажно другостепено решење о трошковима парничног поступка, садржано у другостепеној одлуци. Трошкови поступка представљају акцесорно потраживање, па се према члану

28. ЗПП не узимају у обзир приликом оцене права на изјављивање ревизије у ситуацији када не чине главни захтев. У том смислу, ни ревизија против правноснажног решења о трошковима поступка не може се изјавити на основу чл. 404. ЗПП, али ни по чл. 403. став 2. тачка 2. ЗПП, без обзира на то што је другостепени суд у односу на одлуку о трошковима поступка преиначио првостепено решење.

Из изнетих разлога, а на основу чл. 420. у вези чл. 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић